
DROBILICH BENEDEK

drobilich.bede@gmail.com

Építészmérnök

BSc, 10. félév

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi

Egyetem

Építészmérnöki Kar

CSERTÁN TAMÁS BARNABÁS

csertant@gmail.com

Építészmérnök

osztatlan mesterképzés, 7. félév

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi

Egyetem

Építészmérnöki Kar

Témavezető:

Bartha András Márk DLA

egyetemi adjunktus, Középülettervezési Tanszék, BME ÉPK

Egyenlő közlés helye – spontán tárlat Erzsébetvárosban

Kulcsszavak: spontán tárlat; részvételi művészet; közösség; identitás; jel-hagyás

Mi, emberek, hajlamosak vagyunk túl sok jelentőséget tulajdonítani egymásnak. Hajlamosak vagyunk túl kevés jelentőséget tulajdonítani egymásnak. Bezárkózunk a nyüzsgő tömeg elől. Magányosnak érezzük magunkat, mikor sokan vesznek körül. Megértőnek mutatjuk magunkat, de nincs hozzá alapunk. Beszélünk, hallgatunk. Meg sem tudunk szólalni. Meg sem tudnak szólítani. Közölni szeretnénk valamit. Kapcsolódni akarunk.

Kortárs városi valóságunk magánya és idegensége sokszor épp ott éri el csúcát, ahol a legtöbben vagyunk. Ahol a történések, élmények, helyek, hagyományok előfordulása rejtetten a legsűrűbb. Ismerjük szomszédaink fizimiskáját és rossz szokásait, ismerünk információkat róluk, mégsem mondhatnánk, hogy közel érezzük magunkat hozzájuk. Messziről eljövünk megnézni helyeket, átéljük és megörökítjük őket, ám fogalmunk sincs, mi a valódi jelentőségük.

A város ezen pontján olyan helyet, nem is helyet: cselekvést szeretnénk lehetővé tenni, ami a jel-hagyás gesztusán keresztül megismerhetővé, megközelíthetővé tesz bennünket, teret ad a kapcsolódásra. A barlangrajzoktól a berlini fal firkáiig (és tovább) terjedő emberi készítés lehetőséget ad arra, hogy a futtában észlelt arcok, turisták és helyiek, az elkapott ismerősen vagy ismeretlenül hangzó félszavak, a megszokott vagy szokatlan utcai zörejek mögé lássunk. Ez a hely és a benne létrejövő cselekvés, mint médium, segít nekünk, hogy egy-egy ponton áthatoljunk határainkon, és megismerjünk egy másik ember által közvetített valóságszeletet.

Otthagyt nyomaink gyűjteménye a helyben spontán tárlattá rendeződik, mely minden következő ember belépésével megváltozik, minden elhangzó értelmezéssel kiegészül. Igyekszik mindenkit megszólítani, de elég nyitottságot is követel tőlünk. Elég nyitottságot, hogy tevékenységünk ne álljon meg a szemlélődéssel, ne is maradjon abba saját jelünk megalkotásával, hanem elérjen a köztünk lehetséges kapcsolatok kezdetéig.

A helyszínen található épület megtisztítva és elérhetővé téve cselekvéseink lehetőségének megteremtőjévé kell váljon.

Munkánk fókuszában a tárlat lehetőségeinek elemzése, a participáció eszközeinek és annak egy elrendezésének megalkotása, illetve a tárlat adott helyre (transzformátorház) való befogadásának előkészítése állt.
